

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

כתובות-המדיר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
המקדש על תנאי ובעל - דברי הכל אינה צריכה הימנו גט.	אתמר נמי, אמר רב אחא בר יעקב אמר רבי יוחנן:											
חליצה מוטעת - כשירה	איתיביה רב אחא בריה דרב איקא בר אחתיה:											
איזו היא חליצה מוטעת?												
כל שאומר לו חלוץ לה ובכך אתה כונסה	ריש לקיש:											
אני שונה: בין שנתכוון הוא ולא נתכוונה היא, בין שנתכוונה היא ולא נתכוון הוא - חליצה פסולה, עד שיתכוונו שניהם, ואת אמרת: חליצה כשרה	רבי יוחנן:											
כל שאומר לו חלוץ לה על מנת שתתן לך מאתים זוז	אלא אמר רבי יוחנן:											
אלמא כיון דעבד מעשה אחולי אחליה לתנאיה, הכא נמי כיון דבעל אחולי אחליה לתנאיה												
בר בי רב, שפיר קא אמרת? מכדי כל תנאי מהיכא גמרינן? מתנאי בני גד ובני ראובן, תנאה דאפשר לקיומיה ע"י שליח כי התם - הוא תנאיה תנאה, דלא אפשר לקיומיה ע"י שליח כי התם - לא הוי תנאה.	א"ל: [רבה]											
והא ביאה, דלא אפשר לקיומיה ע"י שליח כי התם, וקא הוי תנאה												
התם משום דאיתקוש הויות להדדי.												
המקדש במלוה ובעל, על תנאי ובעל, בפחות משה פרוטה ובעל - דברי הכל צריכה הימנו גט.	רב עולא בר אבא אמר עולא אמר רבי אלעזר:											
המקדש בפחות משה פרוטה ובעל - צריכה הימנו גט, בהא הוא דלא טעי, אבל בהנך טעי.	רב יוסף בר אבא אמר רבי מנחם א"ר אמי:											
המקדש על תנאי ובעל - צריכה הימנו גט, זה היה מעשה, ולא היה כח בחכמים להוציאה בלא גט.	רב כהנא משמיה דעולא:											
לאפוקי מהאי תנא												
(במדבר ה') והיא לא נתפשה אסורה, הא נתפשה מותרת, ויש לך אחרת שאף על פי שלא נתפשה מותרת, ואיזו? זו שקידושיה קידושי טעות, שאפילו בנה מורכב על כתיפה - ממאנת והולכת לה.	דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל:											
הלכה אצל חכם והתירה - מקודשת, אצל רופא וריפא אותה - אינה מקודשת מה בין חכם לרופא? חכם עוקר את הגדר מעיקרו, ורופא אינו מרפא אלא מכאן ולהבא.	תנו רבנן:											
אצל חכם והתירה, אצל רופא וריפא אותה - אינה מקודשת	והתניא:											
לא קשיא: הא רבי מאיר, הא רבי אלעזר	רבא:											
אדם רוצה שתתבזה אשתו בבית דין	הא ר"מ, דאמר:											
אין אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד.	הא ר"א, דאמר:											
מאי היא?												
המוציא את אשתו משום נדר - לא יחזיר, משום שם רע - לא יחזיר	דתנן:											
כל נדר שידעו בו רבים - לא יחזיר, לא ידעו בו רבים - יחזיר	רבי יהודה:											
כל נדר שצריך חקירת חכם - לא יחזיר, ושאינו צריך חקירת חכם - יחזיר	רבי מאיר:											
לא אסרו צריך אלא מפני שאינו צריך.	רבי אלעזר:											
מאי טעמא דרבי יהודה?												
דכתיב: (יהושע ט') ולא הכום בני ישראל כי נשבעו להם נשיאי העדה.												
וכמה רבים?												
שלשה, ימים - שנים רבים - שלשה.	רב נחמן בר יצחק:											
עשרה, עדה כתיב בהו.	רבי יצחק:											

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O	statement-מימרא ; קושיא- challenge- ^ שאלה- question- ! תירוץ- answer- ■ ראייה- proof-
מקרא-key:	

כתובות-המדיר	מאן דאמר	Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כל נדר שצריך חקירת חכם - לא יחזור	רבי מאיר:	◆	■										עה. <
לא אסרו צריך אלא מפני שאינו צריך.	רבי אלעזר:	◆	■										עה. <
במאי קמיפלגי?		^											עה.
אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד	רבי מאיר סבר:	■	!	◆									עה. ◇
אין אדם רוצה שתתבזה אשתו בב"ד.	רבי אלעזר סבר:	■	!	◆									עה. ◇
הכא באשה חשובה עסקינן, דאמר לא ניהא לי דאיתסר בקרובותיה.	רבא:								!				עה. ◇
אבל הוא שהלך אצל חכם והתירו, אצל רופא וריפא אותו - מקודשת	אי הכי, סיפא דקתני:								?				עה. ◇
ליתני אינה מקודשת, ולימא: הכא באדם חשוב עסקינן, דאמרה לא ניהא לי דאיתסר בקריביה									?				עה.
איהי בכל דהו ניהא לה, כדריש לקיש									!				עה. ◇
טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו.	דאמר ריש לקיש:								!	■			עה. ◇
דשומשמנא גברא, כורסיה בי הראתא רמי לה.	אביי:									■			עה.
דנפסא גברא, תיקרייה בסיפי בבא ותתיב.	רב פפא:									■			עה.
דקלסא גברא, לא בעי טלפחי לקידרא.	רב אשי:									■			עה.
וכולן מזנות ותולות בבעליהן.	תנא:									■			עה. ◇
כל מומין שפוסלין וכו'.												■	עה. <
הוסיפו עליהן: זיעה, ושומא, וריח הפה.	תנא:											■	עה. ◇
והני בכהני לא פסלי?												?	עה. ◇
הזקן, והחולה, והמזוהם	והתנן:											■	עה. ◇
מומין אלו, בין קבועין בין עוברין - פסולין באדם	ותנן:											■	עה. ◇
לא קשיא: כאן בזיעה עוברת, כאן בזיעה שאינה עוברת.	רבי יוסי בר' חנינא:											!	עה. ◇
זיעה אמזוהם קא רמית? התם גבי כהנים אפשר לעברה בקיוהא דחמרא, ומריח הפה נמי - אפשר דנקט פילפלא בפומיה ועביד עבודה, אבל גבי אשה לא אפשר.	רב אשי:											!	עה. ◇
האי שומא היכי דמיא?												^	עה. ◇
אי דאית בה שער												!	עה.
הכא והכא פסלה												?	עה.
אי דלא אית בה שער												!	עה.
אי שומא גדולה היא, הכא והכא פסלה אי שומא קטנה היא, הכא והכא לא פסלה												?	עה.
שומא שיש בה שער - ה"ז מום, אין בה שער, גדולה - ה"ז מום, קטנה - אין זה מום	דתניא:											■	עה. ?
ואיזוהי גדולה?												^	עה. ?
עד כאיסר האיטלקן?	פירש רשב"ג											?	עה.
בעומדת על פדחתה.	ר יוסי בר' חנינא:											!	עה. ◇

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

כתובות-המדיר	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
פדחתה, ראה וניפייס הוא										ז		עה.
בעומדת לה תחת כפה של ראשה, וזימנין דמתחזיא וזימנין דלא מתחזיא.	רב פפא:									!	◇	עה.
נשכה כלב ונעשה מקומו צלקת - הרי זה מום.	א"ר חסדא: הא מילתא מגברא רבה שמיע לי, ומנו? ר' שילא:										■ ◇	עה.
קול עבה באשה - ה"ז מום, שנאמר: (שיר השירים ב') כי קולך ערב ומראך נאווה.	רב חסדא:										■ ◇	עה.
בין דדי אשה טפח.	תני ר' נתן ביראה:										■ ◇	עה.
טפח למעליותא	סבר רב אחא בריה דרבא קמיה דרב אשי למימר:										■	עה.
גבי מומין תניא.	א"ל רב אשי:									ז		עה.
וכמה?											^	עה.
שלוש אצבעות.	אביי:									!		עה.
כל אשה שדדיה גסין משל חברותיה - ה"ז מום.	תניא, ר' נתן:										■ ◇	עה.
וכמה?											^	עה.
טפח.	רב מיישא בר בריה דרבי יהושע בן לוי משמיה דר' יהושע בן לוי:									!	◇	עה.
ומי איכא כי האי גוונא?										ז		עה.
אין										!		עה.
אני ראיתי ערביא אחת, שהפשילה דדיה לאחוריה והניקה את בנה.	דאמר רבה בר בר חנה:									○ !		עה.
(תהלים פ"ז) ולציון יאמר איש ואיש יולד בה והוא יכוננה עליון - א"ר מיישא בר בריה דר' יהושע בן לוי: אחד הנולד בה ואחד המצפה לראותה.	[רב מיישא בר בריה דר' יהושע בן לוי]										■ ◇	עה.
וחד מינייהו עדיף כתרי מינן.	אביי:										■ ◇	עה.
וחד מינן כי סליק להתם - עדיף כתרי מינייהו, דהא רבי ירמיה דכי הוה הכא, לא הוה ידע מאי קאמרי רבנן, כי סליק להתם, קרי לן בבלאי טפשיא.	רבא:										■ ◇	עה.
היו בה מומין ועודה בבית אביה - האב צריך להביא ראיה שמשנתארסה היו בה מומין הללו, ונסתתפה שדהו. נכנסה לרשות הבעל - הבעל צריך להביא ראיה שעד שלא נתארסה היו בה מומין אלו, והיה מקחו מקח טעות, דברי ר"מ	[רבי מאיר]										■	עה.
- אף מומין שבסתר אינו יכול לטעון. מפני שהוא בודקה בקרובותיו.	חכמים:										■ ◇	עה.
טעמא דמייתי האב ראייה, הא לא מייתי האב ראייה - הבעל מהימן											■ ז	עה: ג
מני?											^ ז	עה:
רבי יהושע היא										!	◇	עה:
לא מפיה אנו חייין	דאמר: [רבי יהושע]									■ !	◇	עה:
נכנסה לרשות הבעל - הבעל צריך להביא ראיה	אימא סיפא:										■ ז	עה:
טעמא דמייתי הבעל ראייה, הא לא מייתי הבעל ראייה - האב מהימן											■ ז	עה:
אתאן לר"ג											■ ז	עה:
נאמנת	דאמר: [רבי גמליאל]										■ ■ ז	עה:
תברא, מי ששנה זו לא שנה זו.	רבי אלעזר:										! ◇	עה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer! ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-המדיר	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
לא תימא: רבי יהושע לא אזיל בתר חזקה דגופא כלל, אלא כי לא אזיל ר' יהושע בתר חזקה דגופא - היכא דאיכא חזקה דממונא, אבל היכא דליכא חזקה דממונא, אזיל רבי יהושע בתר חזקה דגופא	רבא:																							עה:
אם בהרת קודם לשער לבן - טמא, אם שער לבן קודם לבהרת - טהור, ספק - טמא	דתניא: [ת"ק]																							עה:
כהה.	רבי יהושע:																							עה:
מאי כהה?																								עה:
כהה - טהור.	רבה:																							עה:
רישא כאן נמצאו וכאן היו, סיפא נמי כאן נמצאו וכאן היו.	רבא:																							עה:
נכנסה לרשות הבעל - הבעל צריך להביא ראיה שעד שלא תתארס היו בה מומין אלו, והיה מקחו מקח טעות	איתיביה אביי:																							עה:
עד שלא תתארס אין, משתתארס לא																								עה:
ואמאי? לימא: כאן נמצאו וכאן הין																								עה:
משנתארסה, משום דאיכא למימר: חזקה אין אדם שותה בכוס א"כ בודקו, והאי ראה וניפייס הוא.	א"ל: [רבא]																							עה:
אי הכי, עד שלא תתארס נמי, אלא אמרינן חזקה אין אדם מיפייס במומין, הכא נמי חזקה אין אדם מיפייס במומין?																								עה:
אלא משנתארסה, משום דאיכא תרתי: חזקה העמד הגוף על חזקתו, וחזקה אין אדם שותה בכוס א"כ בודקו, והאי ראה וניפייס הוא, מאי אמרת? חזקה אין אדם מיפייס במומין, הוי חדא במקום תרתי, וחדא במקום תרתי לא אמרינן. עד שלא תתארס העמד הגוף על - חזקתו לא איכא למימר, מאי איכא? חזקה דאין אדם שותה בכוס אלא אם כן בודקו, והאי ראה וניפייס הוא, אדרבה, חזקה אין אדם מיפייס במומין, והעמד ממון על חזקתו.																								עה:
רישא מנה לאבא בידך, וסיפא מנה לי בידך.	רב אשי:																							עו:
מודה ר"מ, במומין הראויין לבא עמה מבית אביה - שעל האב להביא ראיה	איתיביה רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי:																							עו:
ואמאי? מנה לי בידך הוא																								עו:
הכא במאי עסקינן - ביתירת.																								עו:
יתירת, מאי ראייה מיית?																								עו:
ראיה דראה וניפייס הוא.																								עו:
המתלויף פרה בחמור, ומשך בעל החמור את הפרה, ולא הספיק בעל הפרה למשוך את החמור עד שמת החמור, על בעל החמור להביא ראיה שהיה חמורו קיים בשעת משיכת פרה ותנא ותנא כלה.	רב יהודה אמר שמואל:																							עו:
הי כלה?																								עו:
אילימא כלה בבית אביה																								עו:
מי דמי? התם מייתי אב ראייה ומפיק, הכא מייתי בעל החמור ראייה ומוקים																								עו:
כלה בבית חמיה.	רבי אבא:																							עו:
ואכתי לא דמי, התם בעל מייתי ראייה ומרע ליה לחזקיה דאב, הכא בעל החמור מייתי ראייה ומוקים חזקיה בדיקה																								עו:
כלה בבית אביה ולקדושין, ולא תימא אליבא דמ"ד קדושין לאו לטיבועין ניתנו, אלא אפילו למ"ד קדושין לטיבועין ניתנו, הני מילי קידושי ודאי, אבל קידושי טעות, אי מייתי ראייה - אין, אי לא - לא.	רב נחמן בר יצחק:																							עו:
מחט שנמצאת בעובי בית הכסות, מצד אחד - כשרה, משני צדדין - טרפה	מיתבי:																							עו:
נמצא עליה קורט דם - בידוע שהוא לפני שחיטה, לא נמצא עליה קורט דם - בידוע שהוא לאחר שחיטה																								עו:
הוגלד פי המכה - בידוע ששלשה ימים קודם שחיטה, לא הוגלד פי המכה - המוציא מחבירו עליו הראיה, ואי יהיב טבח דמיי בעי לאיתויי ראייה ומפיק																								עו:
ואמאי? בעל בהמה לייתי ראייה ונוקים																								עו:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
כתובות-המדיר	מאי דאמר															
מימרא	מאי דאמר															
בדלא יהיב טבחא דמי.												!	◇	עז:		
מאי פסקא?												;	◇	עז:		
לא תציייתנהו להני כללי דכיייל יהודה אחי משמיה דשמואל	אלא כי אתא רמי בר יחזקאל אמר:												■	◇	עז:	
כל שנולד ספק ברשותו - עליו הראיה, ותנא תונא כלה.	הכי אמר שמואל:												■	◇	עז:	
מחט שנמצאת בעובי בית הכסות כו', ואי דלא יהיב טבח דמי - בעל בהמה בעי לאיתויי ראיה ומפיק	מיתבי:												■	◇	עז:	
ואמאי? ספיקא ברשות טבח איתייליך													;	◇	עז:	
דיהיב טבח דמי.													!	◇	עז:	
ומאי פסקא?													;	◇	עז:	
סתמא דמילתא, כמה דלא יהיב איניש זווי - לא יהיב איניש חיותא.													!	◇	עז:	
בד"א - במומין שבסתר.	חכמים:												■	◇	עז:	
ונכפה - כמומין שבסתר דמי.	רב נחמן:												■	◇	עז:	
והני מילי דקביע ליה זמן, אבל לא קביע ליה - כמומין שבגלוי דמי.													■	◇	עז:	
האי ש שנולדו בו מומין - אין כופין אותו להוציא	[ת"ק]												◆	■	◇	עז:
בד"א - כמומין הקטנים, אבל במומין הגדולים - כופין אותו להוציא.	רשב"ג:												◆	■	◇	עז:
נולדו	רב יהודה תני:												◆	■	◇	עז:
היו.	חייא בר רב תני:												◆	■	◇	עז:
מ"ד נולדו, כ"ש היו, דקסברה וקיבלה מאן דאמר היו, אבל נולדו לא.													■			עז:
בד"א - כמומין קטנים, אבל במומין גדולים - כופין אותו להוציא	תנן, אמר רבן שמעון בן גמליאל:												■	;	◇	עז:
בשלמא למ"ד נולדו, היינו דשאני בין גדולים לקטנים, אלא למ"ד היו, מה לי גדולים מה לי קטנים? הא סברה וקיבלה													;			עז:
כסבורה היא שיכולה לקבל, ועכשיו אין יכולה לקבל.													!	◇	עז:	
ואלו הן מומין גדולים?													^	◇	עז:	
כגון ניסמית עינו, נקטעה ידו, ונשברה רגלו.	פירש רשב"ג:												!	◇	עז:	
הלכה כרשב"ג	אתמר, ר' אבא בר יעקב אמר ר' יוחנן:												◆	■	◇	עז:
הלכה כדברי חכמים.	רבא אמר רב נחמן:												◆	■	◇	עז:
ומי א"ר יוחנן הכי?													■	;		עז:
בכל מקום ששנה רשב"ג במשנתנו - הלכה כמותו, חוץ מערב, וצידן, וראיה אחרונה	והא אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:												;	◇	עז:	
אמוראי נינהו ואליאב דרבי יוחנן.													!	◇	עז:	
ואלו שכופין אותו להוציא: מוכה שחין, ובעל פוליוס, והמקמן, והמצרף נחושת, והבורסי, בין שהיו עד שלא נישאו ובין משנישאו נולדו													■			עז:
ועל כולן אמר רבי מאיר: אע"פ שהתנה עמה, יכולה היא שתאמר סבורה הייתי שאני יכולה לקבל, ועכשיו איני יכולה לקבל	[רבי מאיר]												◆	■	◇	עז:
מקבלת היא על כרחה, חוץ ממוכה שחין, מפני שממקתו.	חכמים:												◆	■	◇	עז:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

כתובות-המדיר	מאימרא	מאן דאמר	Talmud Navigator											
			א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מעשה בצידון בבורסי אחד שמת, והיה לו אח בורסי, אמרו חכמים: יכולה היא שתאמר לאחיך הייתי יכולה לקבל, ולך איני יכולה לקבל.													◇	עז.
מאי בעל פולפוס?													^	עז.
ריה החוטם.	רב יהודה אמר שמואל:												!	עז.
ריה הפה.	במתניתא תנא:												! ■	עז.
מתני איפכא, ומנח בה סימנא: שמואל לא פסיק פומיה מכוליה פירקין.	רב אסי:												■	עז.
והמקמץ.													■	עז. <
מאי מקמץ?													^	עז.
זה המקבץ צואת כלבים.	רב יהודה:												!	עז.
מקמץ - זה בורסי?	מיתבי:												⚡	עז.
ולטעמיך, תיקשי לך מתניתין:													⚡	עז.
המקמץ, והמצרף נחושת, והבורסי	[תנן]												⚡	עז.
בשלמא מתניתין לא קשיא: כאן בבורסי גדול, כאן בבורסי קטן													!	עז.
אלא לרב יהודה קשיא													⚡	עז.
תנאי היא													!	עז.
מקמץ - זה בורסי	דתניא: [ת"ק]												! ■	עז.
זה המקמץ צואת כלבים.	יש אומרים:												! ■	עז.
והמצרף נחושת, והבורסי.													■	עז. <
מאי מצרף נחושת?													^	עז.
חשלי דודי	רב אשי:												! ◆	עז.
זה המחתך נחושת מעיקרו.	רבה בר בר חנה												! ◆	עז.
תניא כוותיה דרבה בר בר חנה:													■	עז.
איזהו מצרף? זה המחתך נחושת מעיקרו.	[תניא]												■ ■	עז.
האומר איני זן ואיני מפרנס - יוציא ויתן כתובה.	רב:												■	עז.
אזל ר' אלעזר אמרה לשמעטא קמיה דשמואל													○	עז.
אכסוה שערי לאלעזר עד שכופין אותו להוציא, יכפוהו לזון	אמר: [שמואל]												⚡	עז.
ורב?													⚡	עז.
אין אדם דר עם נחש בכפיפה.	[רב]												!	עז.
כי סליק רבי זירא, אשכחיה לרבי בנימין בר יפת דיתיב וקאמר לה משמיה דרבי יוחנן													○	עז.
על דא אכסוה שערי לאלעזר בבבל.	אמר ליה: [רבי זירא]												■	עז.
אין מעשין אלא לפסולות	רב יהודה אמר רב אסי:												■	עז.

◆ חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוק-answer! ■ ראייה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
כתובות-המדיר	מאי דאמר											
מימרא	מאי דאמר											
כי אמריתיה קמיה דשמואל											⊖	עז.
כגון אלמנה לכהן גדול, וגרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לנתין ולמזר, אבל נשא אשה עמה עשר שנים ולא ילדה - אין כופין אותו	אמר: [שמואל]										⊖	עז.
אפילו נשא אשה ושהה עמה י' שנים ולא ילדה, כופין אותו.	רב תחליפא בר אבימי אמר שמואל:										⊖	עז.
אלו שכופין אותו להוציא: מוכה שחין, ובעל פוליוס	תנן:										⊖	עז.
בשלמא לרב אסי - דרבנן קתני, דאורייתא לא קתני, אלא לרב תחליפא בר אבימי, ליתני: נשא אשה ושהה עמה עשר שנים ולא ילדה - כופין אותו											⊖	עז.
לא קשיא: הא במילי, הא בשוטי.	רב נחמן:										!	עז.
(משלי כ"ט) בדברים לא יוסר עבד	מתקיף לה רבי אבא:										⊖	עז.
הא והא בשוטי, התם כי אמרה הוינא בהדיא - שבקינן לה, הכא אף על גב דאמרה הוינא בהדיא - לא שבקינן לה.	אלא אמר רבי אבא:										!	עז.
והרי מוכה שחין, דאף על גב דאמרה הוינא בהדיא - לא שבקינן לה											⊖	עז.
חזין ממוכה שחין מפני שממקתו	דתנן:										⊖	עז:
וקתני:											⊖	עז:
התם כי אמרה דיירנא בהדיא בסהדי - שבקינן לה, הכא אע"ג דאמרה דיירנא בהדיא בסהדי - לא שבקינן לה.											!	עז:
עשרים וארבעה מוכי שחין הן, וכולן אמרו חכמים תשיש קשה להן, ובעלי ראתן קשה מכולן	תניא: אמר רבי יוסי, שח לי זקן אחד מאנשי ירושלים:										⊖	עז:
ממאי הוי?											^	עז:
הקיו דם ושימש - הויין לו בנים ויתיקון, הקיוו שניהם ושימשו - הויין לו בנים בעלי ראתן.	דתניא:										!	עז:
לא אמרן אלא דלא טעים מידי, אבל טעים מידי לית לן בה.	רב פפא:										⊖	עז:
מאי סימניה?											^	עז:
דלפן עיניה, ודייבי נחיריה, ואיתי ליה רירא מפומיה, ורמו דידיבי עילויה.											!	עז:
ומאי אסותיה?											^	עז:
פילא ולודנא, גירדא דאגוזא וגירדא דאשפא, וכליל מלכא ומתחלא דדיקלא סימקא, ושליק להו בהדי הדדי, ומעיל ליה לביתא דשישא, ואי לא איכא ביתא דשישא מעיל ליה לביתא דשב לבני ואריחא, ונטיל ליה תלת מאה כסי על רישיה עד דרפיא ארעייתא דמוחיה, וקרע למוחיה, ומייתי ארבע טרפי דאסא ומדלי כל חד כרעא ומותיב חד, ושקיל בצבתא וקלי ליה, דאי לא - הדר עילויה.	אביי:										!	עז:
הזהרו מזבובי של בעלי ראתן.	מכריז רבי יוחנן:										⊖	עז:
רבי זירא לא הוה יתיב בזיקיה.	[רבי זירא]										⊖	עז:
רבי אלעזר לא עייל באהליה.	[רבי אלעזר]										⊖	עז:
רבי אמי ורבי אסי לא הוו אכלי מביעי דההיא מבואה.	[רבי אמי ורבי אסי]										⊖	עז:
רבי"ל מיכרך בהו ועסיק בתורה, אמר: (משלי ה') אילת אהבים ויעלת הן - אם הן מעלה על לומדיה, אגוני לא מגנא?	[רבי"ל]										⊖	עז:
כי הוה שכיב, אמרו ליה למלאך המות: זיל עביד ליה רעותיה. אזל איתחזי ליה											⊖	עז:
אחוי לי דוכתאי	א"ל: [רבי"ל]										⊖	עז:
אמר ליה: לחיי.											⊖	עז:
הב לי סכינך, דלמא מבעת לי באורחא	א"ל: [רבי"ל]										⊖	עז:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא-:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ-! proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
כתובות-המדיר	מימרא	מאן דאמר													
יהבה ניהליה. כי מטא להתם, דלייה קא מחוי ליה, שוור נפל להווא גיסא, נקטיה בקרנא דגלימיה, א"ל: בשבועתא דלא אתינא.															עז:
אמר קודשא בריך הוא: אי איתשיל אשבועתא ניהדר, אי לא - לא ניהדר.															עז:
אמר ליה: הב לי סכינאי, לא הוה קא יהיב ליה, נפקא בת קלא ואמרה ליה: הב ניהליה, דמיתבעא לברייטא.															עז:
מכריז אליהו קמיה: פנו מקום לבר ליואי, פנו מקום לבר ליואי. אזל אשכחיה לר' שמעון בן יוחאי דהוה יתיב על תלת עשר תכטקי פיוזא, אמר ליה: את הוא בר ליואי? אמר ליה: הן. נראתה קשת בימין? אמר ליה: הן, אם כן אי אתה בר ליואי. ולא היא, דלא הואי מידי, אלא סבר: לא אחזיק טיבותא לנפשאי.															עז:
רבי חנינא בר פפא שושביניה הוה, כי הוה קא ניהא נפשיה, אמרו ליה למלאך המות: זיל עביד ליה רעותיה. אזל לגביה ואיתחזי ליה	[רבי חנינא בר פפא]														עז:
שבקי תלתין יום עד דנהדר תלמודאי, דאמרי: אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו	אמר ליה: [רבי חנינא בר פפא]														עז:
שבקיה. לבתר תלתין יומין אזל איתחזי ליה															עז:
אחוי לי דוכתאי	אמר ליה: [רבי חנינא בר פפא]														עז:
א"ל: לחיי.															עז:
הב לי סכינך, דלמא מבעת לי באורחא, אמר ליה: כתברך בעית למיעבד לי?	אמר ליה: [רבי חנינא בר פפא]														עז:
אייתי ספר תורה וחזי, מי איכא מידי דכתיב ביה דלא קיימתי	אמר ליה: [רבי חנינא בר פפא]														עז:
אמר ליה: מי איכרת בעלי ראתן ואיעסקת בתורה?															עז:
ואפילו הכי, כי נח נפשיה אפסיק ליה עמודא דנורא בין דידיה לעלמא, וגמירי, דלא מפסיק עמודא דנורא אלא לחד בדרא או לתרין בדרא.															עז:
עשה בשביל כבוד חכמים לא אשגח. עשה בשביל כבוד אביך לא אשגח. עשה בשביל כבוד עצמך איתלק.	קרב לגביה רבי אלכסנדר, אמר:														עז:
לאפוקי ממאן דלא קיים	אביי:														עז:
לאפוקי ממר, דלא אית ליה מעקה לאיגריה.	אמר ליה רב אדא בר מתנא:														עז:
ולא היא, מיהוה הוה, וההיא שעתא הוא דשדיה זיקא.															עז:
מפני מה אין בעלי ראתן בבבל? מפני שאוכלין תרדין, ושותין שכר של הזימי.	רבי חנינא:														עז:
מפני מה אין מצורעין בבבל? מפני שאוכלין תרדין, ושותין שכר, ורוחצין במי פרת.	רבי יוחנן:														עז:
הדרן עלך המדיר את אשתו															

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כתובות-האשה שנפלו	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא												
האשה שנפלו לה נכסים עד שלא תתארס, מודים ב"ש ובית הלל, שמוכרת ונותנת וקיים.	[מודים ב"ש ובית הלל]											ענה. מ
נפלו לה משנתארסה, ב"ש אומרים: תמכור	[בית שמאי]											ענה.
לא תמכור.	בית הלל:											ענה.
שאם מכרה ונתנה - קיים.	אלו ואלו מודים:											ענה.
הואיל וזכה באשה לא יזכה בנכסים?	רבי יהודה, אמרו חכמים לפני ר"ג:											ענה.
על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים.	אמר להם: [רבן גמליאל]											ענה.
נפלו לה משנשאת, אלו ואלו מודים, שאם מכרה ונתנה - שהבעל מוציא מיד הלקוחות.	[אלו ואלו מודים]											ענה.
עד שלא נשאת ונשאת, ר"ג אומר: אם מכרה ונתנה - קיים.	[רבן גמליאל]											ענה.
הואיל וזכה באשה לא יזכה בנכסים?	רבי חנינא בן עקביא, אמרו לפני ר"ג:											ענה.
על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלין עלינו הישנים.	אמר להם: [רבן גמליאל]											ענה.
ר"ש חולק בין נכסים לנכסים, נכסים הידועין לבעל לא תמכור, ואם מכרה ונתנה - בטל, שאינן ידועין לבעל לא תמכור, ואם מכרה ונתנה - קיים.	[רבי שמעון]											ענה.
מאי שנא רישא דלא פליגי, ומאי שנא סיפא דפליגי?												ענה. ג
רישא - בזכותה נפלו, סיפא - בזכותו נפלו.	דבי רבי ינאי:											ענה.
אם בזכותו נפלו, כי מכרה ונתנה אמאי קיים?												ענה.
אלא, רישא - ודאי בזכותה נפלו, סיפא - אימר בזכותה, אימר בזכותו, לכתחלה לא תמכור, אם מכרה ונתנה - קיים.												ענה.
א"ר יהודה, אמרו לפני ר"ג.												ענה. <
רבי יהודה אלכתחלה או אדיעבד?	איבעיא להו:											ענה.
הואיל וזו אשתו וזו אשתו, זו מכרה בטל, אף זו מכרה בטל	ת"ש, דתניא: א"ר יהודה, אמרו לפני ר"ג:											ענה: !
על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלים עלינו את הישנים	אמר להן: [רבן גמליאל]											ענה: !
שמע מינה דיעבד קאמר, שמע מינה.												ענה: !
לא כך השיבין רבן גמליאל לחכמים, אלא כך השיבין: לא, אם אמרתם בנשואה, שכן בעלה זכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה, תאמרו בארוסה, שאין בעלה זכאי לא במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה?	תניא, אמר רבי חנינא בן עקביא:											ענה: !
רבי, מכרה לה עד שלא נשאת, נשאת ואח"כ מכרה, מהו?	אמרו לו:											ענה: ^
אף זו מוכרת ונותנת וקיים.	אמר להו: [רבן גמליאל]											ענה: !
הואיל וזכה באשה לא יזכה בנכסים?	אמרו לו:											ענה: ⚡
על החדשים אנו בושים, אלא שאתם מגלגלין עלינו את הישנים.	אמר להם: [רבן גמליאל]											ענה: !
עד שלא נשאת ונשאת, ר"ג אומר: אם מכרה ונתנה - קיים	והאנן תנו: [רבן גמליאל]											ענה: ⚡
תני: מוכרת ונותנת וקיים.	רב זביד:											ענה: !
לא קשיא: הא ר' יהודה אליבא דר"ג, הא ר' חנינא בן עקביא אליבא דר"ג.	רב פפא:											ענה: !
ור' חנינא בן עקביא כב"ש?												ענה: ⚡

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

כתובות-האשה שנפלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ
מימרא	ה"ק: לא נחלקו ב"ש וב"ה על דבר זה.												ע"ה: ◇ !
מימרא	בין שנפלו לה נכסים עד שלא נתארסה, בין שנפלו לה נכסים משנתארסה וניסת - הבעל מוציא מיד הלוקוחות.												ע"ה: ◇ ■
מימרא	כמאן? דלא כרבי יהודה ולא כר' חנינא בן עקיבא												ע"ה: ⚡
מימרא	אינהו דאמרי כרבתינו												ע"ה: !
מימרא	בין שנפלו לה עד שלא תתארס, ובין שנפלו לה משנתארסה וניסת - הבעל מוציא מיד הלוקוחות.												ע"ה: ◇ ! ■
מימרא	משניסת, אלו ואלו מודים.												ע"ה: < ■
מימרא	לימא, תנינא לתקנת אושא												ע"ה: ⚡
מימרא	באושא התקיננו, האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה - הבעל מוציא מיד הלוקוחות												ע"ה: ◇ ⚡ ■
מימרא	מתניתין - בחייה ולפירות, תקנת אושא - בגופה של קרקע ולאחר מיתה.												ע"ה: ◇ !
מימרא	ר"ש חולק בין נכסים.												ע"ה: < ■
מימרא	אלו הן ידועין, ואלו הן שאינן ידועין?												ע"ה: ^
מימרא	ידועין - מקרקעי, שאינן ידועין - מטלטלין												ע"ה: ◇ !
מימרא	אלו ואלו ידועין הן, ואלו הן שאינן ידועין? כל שיושבת כאן ונפלו לה נכסים במדינת הים.												ע"ה: ◇ !
מימרא	אלו הן שאינן ידועין? כל שיושבת כאן ונפלו לה נכסים במדינת הים.												ע"ה: ■
מימרא	היא איתתא דבעיא דתברחינהו לנכסה מגברה, כתבתינהו לברתה, אינסיבה ואיגרשה												ע"ה: ◇ ○
מימרא	אתאי לקמיה דרב נחמן, קרעיה ר"נ לשטרא.												ע"ה: ◇ ○
מימרא	אזל רב ענן לקמיה דמר עוקבא, א"ל: חזי מר, נחמן חקלאה היכי מקרע שטרי דאינש?												ע"ה: ○
מימרא	אימא לי איזי גופא דעובדא היכי הוה												ע"ה: ○
מימרא	הכי והכי הוה.												ע"ה: ○ ◇
מימרא	שטר מברחת קא אמרת?												ע"ה: ◇ ■
מימרא	מורה הוראה אני, אם יבא שטר מברחת לידי אקרענו.												ע"ה: ◇ ■ ■
מימרא	טעמא מאי? דלא שביק איניש נפשיה ויהיב לאחריני, ה"מ לאחריני, אבל לברתה יהיבא												ע"ה: ⚡
מימרא	אפ"ה, במקום ברתה נפשה עדיפא לה.												ע"ה: ◇ !
מימרא	הרוצה שתבריה נכסיה מבעלה, כיצד היא עושה? כתבת שטר פסים לאחריים, דברי רשב"ג												ע"ה: ◇ ⚡ ■
מימרא	רצה מצחק בה, עד שתכתוב לו מהיום ולכשארצה												ע"ה: ◇ ⚡ ■
מימרא	טעמא דכתבה ליה הכי, הא לא כתבה ליה הכי - קננהו לוקח												ע"ה: ⚡
מימרא	לא קשיא: הא בכולה, הא במקצתה.												ע"ה: ◇ !
מימרא	ואי לא קננהו לוקח, ניקנינהו בעל												ע"ה: ◇ ⚡
מימרא	עשאום כנכסים שאין ידועין לבעל, ואליבא דר"ש.												ע"ה: ◇ !
מימרא	נפלו לה כספים - ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות												ע"ה: ■

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>		<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>		<p>מקרא-key</p>	
<p>מאן דאמר</p>		<p>כתובות-האשה שנפלו</p>			
<p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
	פירות התלושין מן הקרקע - ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות				עט.
[רבי מאיר]	פירות המחוברים בקרקע - א"ר מאיר: שמין אותה כמה היא יפה בפירות וכמה היא יפה בלא פירות, ומותר ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות				עט.
חכמים:	המחוברים לקרקע - שלו, והתלושין מן הקרקע - שלה, וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות				עט.
רבי שמעון:	מקום שיפה כחו בכניסתה - הורע כחו ביציאתה, מקום שהורע כחו בכניסתה - יפה כחו ביציאתה, כיצד? פירות המחוברים לקרקע - בכניסתה שלו, וביציאתה שלה, והתלושין מן הקרקע - בכניסתה שלה, וביציאתה שלו.				עט.
	פשיטא, ארעא ובתי - ארעא, בתי ודיקלי - בתי, דיקלי ואילני - דיקלי, אילני וגופני - אילני				עט.
[אמרי לה]	אבא זדנתא, ופירא דכוורי - אמרי לה: פירא				עט.
אמרי לה:	קרנא.				עט.
	כללא דמילתא: גזעו מחליף - פירא, אין גזעו מחליף - קרנא.				עט.
	ר' זירא א"ר אושעיא אמר ר' ינאי, ואמרי לה אמר ר' אבא א"ר אושעיא א"ר ינאי:				עט.
	הגונב וולד בהמת מלוג - משלם תשלומי כפל לאשה.				עט.
	כמאן? לא כרבנן ולא כחנניה				עט:
דתניא: [רבנן]	ולד בהמת מלוג - לבעל, ולד שפחת מלוג - לאשה				עט:
חנניה בן אחי יאשיה:	עשו ולד שפחת מלוג כולד בהמת מלוג				עט:
	אפילי תימא דברי הכל, פירא תקינו ליה רבנן, פירא דפירא לא תקינו ליה רבנן.				עט:
	בשלמא לחנניה - היינו דלא חיישינן למיתה, אלא רבנן - אי חיישי למיתה, אפילי ולד בהמת מלוג נמי לא ואי לא חיישי למיתה, אפילו ולד שפחת מלוג נמן				עט:
	לעולם חיישי למיתה, ושאני בהמה, דאיכא עורה.				עט:
	הלכה כחנניה.				עט:
רבא אמר רב נחמן:	רב הונא בר חייא אמר שמואל:				עט:
רבא אמר רב נחמן:	הכניסה לו עז לחלבה, ורחל לגזיתה, ותרנגולת לביצתה, ודקל לפירותיו - אוכל והולך עד שתכלה הקרן.				עט:
רב נחמן:	עיילא ליה גלימא - פירא הוי, מכסי ביה ואזיל עד דכליא.				עט:
	כמאן?				עט:
כי האי תנא					עט:
דתניא:	המלח והחול - הרי זה פירות				עט:
[רבי מאיר]	פיר של גפרית, מחפורת של צריף - ר"מ אומר: קרן				עט:
חכמים:	פירות.				עט:
רבי שמעון:	מקום שיפה כחו.				עט:
	ר"ש היינו ת"ק				עט:
רבא:	מחוברין בשעת יציאה איכא בינייהו.				עט:
[ת"ק]	נפלו לה עבדים ושפחות זקנים - ימכרו, וילקח מהן קרקע והוא אוכל פירות				עט:

<p>disputants-חולקים</p> <p>◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

כתובות-האשה שנפלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא תמכור, מפני שהן שבה בית אביה.	רשב"ג:									◆	■	עט:
נפלו לה זיתים וגפנים זקנים - ימכרו, וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות	[ת"ק]									◆	■	עט:
לא תמכור, מפני שהן שבה בית אביה.	רבי יהודה:									◆	■	עט:
מחלוקת - שנפלו בשדה שלה, אבל בשדה שאינה שלה - דברי הכל תמכור, משום דקא כליא קרנא.	רב כהנא אמר רב:									■		עט:
הרי עבדים ושפחות, דכי שדה שאינה שלה דמי, ופליגי	מתקיף לה רב יוסף:									⚡		עט:
אלא אי איתמר הכי איתמר										■		עט:
מחלוקת - בשדה שאינה שלה, אבל בשדה שלה - דברי הכל לא תמכור, מפני שבה בית אביה.	רב כהנא אמר רב:									◆	■	עט:
המוציא הוצאות על נכסי אשתו, הוציא הרבה ואכל קימעא, קימעא ואכל הרבה - מה שהוציא הוציא, ומה שאכל אכל										■		עט:
הוציא ולא אכל - ישבע כמה הוציא ויטול.										■		עט:
וכמה קימעא?										^	◇	עט:
אפילו גרוגרת אחת, והוא שאכלה דרך כבוד.	רבי אסי:									!	◇	עט:
אפ"ל שיגרא דתמרי.	רבי אבא, אמרי בי רב:									!	◇	פ.
חובצא דתמרי, מאי?	בעי רב ביבי:									^		פ.
תיקו.										!		פ.
לא אכלה דרך כבוד, מאי?										^	◇	פ.
פליגי בה תרי אמוראי במערבא	עולא:									!		פ.
בכאיסר	חד:									◆	■	פ.
בכדינר	וחד:									◆	■	פ.
עבד רב יהודה עובדא בחבילי זמורת.	אמרי דייני דפומבדיתא:									■		פ.
רב יהודה לטעמיה										■		פ.
אכלה ערלה שביעית וכלאים - ה"ז חזקה.	דאמר רב יהודה:									■	■	פ.
המוציא הוצאות על נכסי אשתו קטנה, כמוציא על נכסי אחר דמי מ"ט? עבדו בה רבנן תקנתא כי היכי דלא ניפסדינהו.	רב יעקב אמר רב חסדא:									■	◇	פ.
היא איתתא דנפלו לה ארבע מאה זוזי בי חוואי, אזיל גברא אפיק שית מאה אייתי ארבע מאה, בהדי דקאתי איצטריך ליה חד זוזא ושקל מנייהו, אתא לקמיה דר' אמי										○	◇	פ.
מה שהוציא הוציא, ומה שאכל אכל.	א"ל: [רבי אמי]									■		פ.
ה"מ היכא דקאכיל פירא, הא קרנא קאכיל והוצאה היא	רבנן לרבי אמי:									⚡	◇	פ.
א"כ, הוה ליה הוציא ולא אכל, ישבע כמה הוציא ויטול.	[רבי אמי]									!	◇	פ.
ישבע כמה הוציא ויטול.										■		פ.
והוא, שיש שבה כנגד הוצאה.	רבי אסי:									■	◇	פ.
למאי הלכתא?										^		פ.
שאם היה שבה יתר על הוצאה, נוטל את ההוצאה בלא שבועה.	אביי:									!	◇	פ.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

כתובות-האשה שנפלו	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דאמר											
א"כ, אתי לאיערומו?	א"ל רבא:											
שאם היתה הוצאה יתירה על השבח, אין לו אלא הוצאה שיעור שבה, ובשבועה.	אלא אמר רבא:											
בעל שהוריד אריסין תחתיו, מהו? אדעתא דבעל נחית, איסתליק ליה בעל איסתליקו להו, או דלמא אדעתא דארעא נחית, וארעא כי קיימא - לאריסי קיימא?	איבעיא להו:											
מ"ש מהיורד לתוך שדה חבירו ונטעה שלא ברשות, שמין לו וידו על התחתונה?	מתקיף לה רבא בר רב חנן:											
התם ליכא איניש דטרח, הכא איכא בעל דטרח.												
מאי הוי עלה?												
חזינן, אי בעל אריס הוא, איסתלק ליה בעל אסתלקו להו, אי בעל לאו אריס הוא, ארעא לאריסי קיימא.	רב הונא בריה דרב יהושע:											
בעל שמכר קרקע לפירות, מהו? מי אמרינן מאי דקני אקני, או דלמא כי תקינו ליה רבנן פירות לבעל - משום רווח ביתא, אבל לזבונא לא?	איבעיא להו:											
מה שעשה עשוי	יהודה מר בר מרימר משמיה דרבא:											
לא עשה ולא כלום.	רב פפא אמר משמיה דרבא:											
הא דיהודה מר בר מרימר - לאו בפירוש אתמר אלא מכללא אתמר	רב פפא:											
דהויא איתא דעיילא ליה לגברא תרתי אמהתא, אול גברא נסיב איתא אחריתי עייל לה חדא מנייהו, אתאי לקמיה דרבא, צווחא לא אשגח בה												
מאן דחזא סבר, משום דסבר: מה שעשה עשוי, ולא היא, משום רווח ביתא, והא קא רווח.												
והלכתא: בעל שמכר קרקע לפירות - לא עשה ולא כלום.												
מ"ט?												
חיישינן שמא תכסיף	אביי:											
משום רווח ביתא.	רבא:											
מאי בינייהו?												
איכא בינייהו: ארעא דמקרב למתא אי נמי, בעל אריס הוא אי נמי, זווי וקא עביד בהו עיסקא.												
שומרת יבם שנפלו לה נכסים, מודים ב"ש וב"ה, שמוכרת ונותנת וקיים.												
מתה, מה יעשו בכתובתה ובנכסים הנכנסין והיוצאין עמה?												
יחלקו יורשי הבעל עם יורשי האב	בית שמאי:											
נכסים - בחזקתן, וכתובה - בחזקת יורשי הבעל, נכסים הנכנסים והיוצאים עמה - בחזקת יורשי האב.	בית הלל:											
הניח אחיו מעות - ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות.												
פירות התלושין מן הקרקע - ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות, המחוברין בקרקע - אמר ר"מ: שמין אותן כמה הן יפין בפירות וכמה הן יפין בלא פירות, והמותר ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות	[רבי מאיר]											
פירות המחוברין בקרקע - שלו, התלושין מן הקרקע - כל הקודם זכה בהן, קדם הוא - זכה, קדמה היא - ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות.	חכמים:											
כנסה - הרי היא כאשתו לכל דבר, בלבד שתהא כתובתה על נכסי בעלה הראשון.												
לא יאמר לה הרי כתובתיך מונחת על השלחן, אלא כל נכסיו אחראין לכתובתה. וכן לא יאמר אדם לאשתו הרי כתובתיך מונחת על השלחן, אלא כל נכסיו אחראין לכתובתה.												
גירשה - אין לה אלא כתובה.												
החזירה - הרי היא ככל הנשים, ואין לה אלא כתובה בלבד.												